

Sætlisten:

Jeg er blevet klogere, men en gang var en sætliste er en alvorlig sag især for fjolser. Tit har jeg taget mig til hovedet eller moret mig lydløst når listen skulle laves i plenum. Tit blev det uden mig og jeg overholdt den sjældent. Her er nogle af de "regler" som jeg gerne ignorerede, hvilket jeg nemt kunne da jeg altid har været "hovedpersonen"-:

Eksempelvis kan man kan ikke have at to eller flere numre i samme toneart følger efter hinanden. Det går heller ikke når det gælder rytme og tempo. Hvorfor ikke?

Den bagved liggende filosofi må jo skyldes at man anser, at numrene er ens. En fast sætliste, med de markante brud man skaber for "variationens" skyld, er bevidstløs, tager ikke hensyn til stemningen i salen og bryder lytterens opmærksomhed. Ideen er at "vælte salen og trykke den af". Gud ved hvad publikum husker fra den koncert.

Faste arrangementer er lige så absurde. Et stykke musik består af nogle elementer, der nemt kan byttes om. Faktorernes orden er ligegyldig.

Min erfaring er, at når en bevidstløs sætliste er indarbejdet, og bliver udenadslære, så står fjolserne og snorksover, illuderer orgasme midt i en solo eller fjoller på scenen og joker indbyrdes. Deres opmærksomhed er et andet sted.

Det ses stadig. For mit eget vedkommende har jeg for længst valgt at omgive mig med ligesindede. Fjolser er der nok af.

De musikere jeg omgiver mig med behøver ikke nogen instruktion. Vi snakker ikke musik og går frygtløse til biddet. Fælles referencer er grundlaget og det vi har til fælles er genreindsigt og erfaring. Signaler og tegn kan ændre et arrangement. Vi sidder ikke på ørerne og forstår intuitivt hvor et nummer bærer hen. Vi kan undlade en turnaround, starte et nummer på eksempelvis på en 4. trins akkord i en rundgang og tage et break på oplagt sted o. lign. Publikum "opdager ingenting" andet end en god koncert.

Ved særlige lejligheder laver vi en liste, men ikke for at slå hinanden i hovedet med den i pausen fordi vi ikke har overholdt nogle ligegyldige regler.

En liste leverer vi eksempelvis ved indspilninger og af tidsmæssige årsager ved kortere koncerter eller konceptuelle årsager.

Det får mig til at tænke på en længerevarende session med min gode ven Krølle Erik. Kim Larsen havde foræret Erik en indspilning i KLAPS studiet med Frantz Beckerlee som producer. Beckerlees halvbror Per sad ved knapperne. Erik og jeg tog derover og Larsen gav os det råd, at vi skulle passe lidt på med ham Beckerlee og det kunne han have ret i.

Erik havde ikke rigtigt noget i ærmet og spurgte mig om jeg havde noget vi kunne indspille. Jeg havde nogle skitseagtige tekster liggende som jeg lovede at færdiggøre undervejs i processen, det var min måde at arbejde på i studiet. Jeg fik ham til at love, ikke at vise dem til andre.

Vi lavede et kassettebånd med skitser til numrene som Erik ville øve sig med og gik i gang med indspilningerne. Esben Just og jeg havde en duo på det tidspunkt og jeg foreslog at vi tog ham med på tangenter. Jens Breum tog trommerne. Han jeg var i øvrigt ungdomsvenner og af alle steder debuterede vi ved en Jødisk Nytårs Aften i et andet århundrede. Kaspar Lindhardt kom med på bas og Jørgen Lang på mundharpe. Erik inviterede desuden en del solister ind hen ad vejen.

Beckerlee havde ikke det store organisatoriske overblik. Esben og jeg blev fede af wienerbrød og kaffe. Vi mødtes dagligt i studiet, men kom ikke til mikrofonen. Efter en uge stillede vi det ultimatum at: Enten kom vi til eller også stod vi af her og nu.

Vi kom til og gjorde det godt. Erik havde indkaldt Kim Gutman, en gudsbenådet slideguitarist, men det kiksede undervejs. Han spillede fantastisk mens han gennemlyttede et nummer han skulle give et bud på. Jeg kendte Kim og sagde til Beckerlee at han skulle trykke på den røde knap, hvilket han ignorerede. Jeg gentog at det var nu eller aldrig. Det blev aldrig. Ikke rigtigt.

Kim er en spontan spiller. For ham er det absurd at skulle spille en lille frase hist og her mens teknikken fumlede med at finde det rigtige sted på båndet. Han havde spillet sit bedste og det kom ikke på båndet.

Erik havde problemer med de ikke helt færdige tekster og jeg arbejdede i døgn drift på at færdiggøre teksterne. Jeg sagde til Frantz at der ikke var nogen ide i at indsyngede halvfærdige tekster. Jeg foreslog at jeg indsang de færdige tekster som jeg lagde på pulten foran Frantz. Så kunne Erik få et bånd med hjem og forberede sig og vi kunne spare en masse tid. Beckerlee lagde de nye tekster på radiatoren ved siden af pulten og sagde, at – "enten lærer han det nu eller osse lærer han det aldrig" -,

Jeg var målløs og Erik var uskyldig. Hvordan Beckerlee havde forestillet sig at nogen på stedet skulle kunne få noget fornuftigt ud af at indsyngede nogle tekster der indeholdt noget volapyk på de steder der skulle revideres. Teksterne var nu færdige og Frantz havde dem inden for rækkevidde.

Jeg havde ikke mere at udrette i denne grotte af uforstand. Jeg fandt senere ud af at de ufærdige tekstark var blevet rundsendt til rettelse hos tekstforfattere der skrev til andre kunstnere og sandsynligvis også til en amatør, der skrev en linje der er guld værd:

- "væk mig hvis jeg bliver tørstig" – Øh, hvordan?

Jeg hørte resultatet før det gik i trykken og fik kreditlisten, hvoraf det fremgik at der var flere tekstforfattere på de enkelte numre. Hvor de færdige tekster befinder sig er et åbent spørgsmål.

Jeg ville ikke have mit navn på kreditlisten som tekstforfatter og foreslog Erik, at de andre kunne købe mig ud. så ville de få en større andel af royalties på pladen og jeg ville have æren i behold. D.v.s. kun noget af den, for hele byen vidste nu at jeg var en klovn med en forfatterpen. Erik var rystet på mine vegne.

Han mente at det var synd for mig efter alt det arbejde jeg havde lagt i projektet og det kan han jo have ret i.